

Arrest

nr. 79 918 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. HENDRIX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 juli 2001 een asielverzoek in. Hij verklaart hierbij België te zijn binnengekomen op 23 juli 2001.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 7 augustus 2001 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal neemt op 28 september 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Op 24 augustus 2003 wordt verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest nummer 135.521 van 29 september 2004 verwerpt de Raad van State het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 september 2001 ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.6. Op 27 september 2006 wordt verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.7. Via een op 4 december 2009 gedateerd schrijven dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.8. Bij schrijven van 22 juni 2010 wordt de Commissie van advies voor vreemdelingen – overeenkomstig artikel 32, tweede lid van de vreemdelingenwet – om een advies verzocht inzake de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.9. De Commissie van advies voor vreemdelingen verstrekt op 31 januari 2011 een ongunstig advies.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 4 mei 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die hem op 13 augustus 2011 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door:

A., M. (...) (R.R.: 075110932587)

(...)

Nationaliteit: Algerije

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om

binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in de aanvraag meerbepaald op punt 2.8A van de vernietigde instructies. Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient betrokkene aan drie cumulatieve voorwaarden te voldoen. Ten eerste moet betrokkene een ononderbroken verblijf in België hebben van tenminste 5 jaar teruggerekend vanaf 15.12.2009. Ten tweede dient betrokkene een wettig verblijf of geloofwaardige poging te hebben gehad voor 18.03.2008. Tenslotte moet betrokkene een lokale verankering in België aantonen, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid.

Uit onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. Wat de duurzame lokale verankering in België betreft, werd geoordeeld dat het dossier diende overgemaakt te worden aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Betrokkene werd uitgenodigd op de zitting van de Commissie op datum van 31.01.2011, waar hij werd bijgestaan door zijn raadsman.

Op basis van de elementen in het dossier en op basis van de zitting van 31.01.2011 besliste de Commissie van Advies voor Vreemdelingen om over te gaan tot een ongunstig advies voor wat de duurzame lokale verankering van betrokkene betreft. Uit de zitting bleek dat betrokkene het Frans machtig bleek te zijn, hoewel hij vrij onduidelijk spreekt en hieromtrent geen stukken voorlegt. Verder werd vastgesteld dat er geen bewijzen zijn van (legale) arbeid in het verleden, dat betrokkene beweerde gewerkt te hebben op het Pole Pole festival en dat het onduidelijk is hoe hij sinds 2001 in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Ter zitting legde betrokkene een werkaanbieding voor werk op de Brusselse vroegmarkt voor. Als bewijzen van sociale banden in België zijn er een viertal getuigenverklaringen die vermelden dat men betrokkene kent sinds 2004-2005. De Commissie oordeelde dat deze welwillendheidsverklaringen kunnen aantonen dat betrokkene reeds sinds die data in België verblijft, doch zeggen bijzonder weinig over zijn sociale verankering. Verder bleek dat geen melding gemaakt werd van de aanwezigheid van familieleden in België, noch van enig gezinsleven. De Commissie besloot als volgt: "Voor iemand die reeds bijna 10 jaar in België beweert te verblijven, zijn de voorgebrachte elementen die op sociale verankering moeten wijzen, uiterst mager. Bovendien is betrokkene ongunstig gekend ingevolge een veroordeling van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen van 1 oktober 2003 wegens gebruik van valse stukken".

De overige documenten die betrokkene toevoegde aan zijn aanvraag tot regularisatie (een verblijfsattest van het Rode Kruis dd. 04.09.2009, een huurovereenkomst dd. 01.08.2009) hebben geen betrekking op de duurzame lokale verankering van betrokkene, doch kunnen enkel een bewijs vormen van de ononderbroken verblijfsduur, die hier niet betwist wordt.

Uit het onderzoek naar het geheel van de feitelijke elementen van het dossier, kan niet anders dan besloten worden dat betrokkene niet voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot punt 2.8A van de instructies, nu betrokkene zijn duurzame lokale verankering in België niet aantoon. Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen wordt dan ook gevolgd.

Betrokkene haalt verder in de aanvraag nog aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden aangezien de situatie in Algerije geheel onveilig zou zijn. Betrokkene verwijst hiervoor naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. De verwijzing naar de toestand in Algerije vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het is aan betrokkene op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren.

Wat het negatieve reisadvies betreft dient opgemerkt te worden dat dit niet kan weerhouden worden aangezien dit reisadvies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Algerijnse nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 24.07.2001 werd afgesloten op 28.09.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.10.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De procedure bij de Raad van State werd afgesloten op 20.10.2004. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op punt 1.2 van de vernietigde instructies, zoals de advocaat van betrokkene beweert in de aanvraag."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het recht van verdediging en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij licht het middel als volgt toe:

"De algemene beginselen van behoorlijk bestuur drukken fundamentele beginselen uit die aan iedere rechtsregel voorafgaan; zij dringen zich op aan de rechter en gelden als grond voor nietigverklaring van een rechtsprekende of administratieve beslissing;

Eén van deze beginselen is de hoorplicht, uitgedrukt in het adagium audi et alteram partem, vrij vertaald als "hoor eveneens de andere partij";

De Minister was zich bewust van dit beginsel in de mate hij bij de onduidelijkheid van het dossier op een essentieel punt het hoorrecht van verzoeker wenste te respecteren en de COMMISSIE VOOR ADVIES samenliep; deze COMMISSIE heeft dan verzoeker opgeroepen op een zitting;

Merkwaardig genoeg evenwel heeft de COMMISSIE verzoeker helemaal niet gehoord en heeft zij zich ertoe beperkt het dossier te lezen in aanwezigheid van verzoeker;

Immers

- Er was geen tolk, minstens maakt het proces-verbaal hier geen melding van;*
- Er werden geen vragen gesteld, minstens maakt het proces-verbaal hier geen melding van;*

Het gebrek aan tolk maakt de melding

"De Commissie heeft op 31 januari 2011 gehoord: "

op zijn zachtst vreemd, aangezien niet geweten is hoe de COMMISSIE dit dan wel gedaan zou hebben;

Terloops, verzoeker had uitdrukkelijk om de bijstand van een tolk gevraagd; dit is ook voorzien in het standaard oproepingsformulier van de COMMISSIE, zodat het duidelijk is dat de COMMISSIE precies dient om de hoorplicht in de praktijk te brengen;

Aldus is het advies opgesteld met miskennis van de hoorplicht;

De beslissing die een advies ratificeert die een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt, schendt ditzelfde beginsel zelf; het gebrek wordt immers door de beslissing eigen gemaakt aan de beslissingnemende instantie;

(...)"

3.2. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat zowel de rechten van verdediging als de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (wat de rechten van verdediging betreft: zie onder meer RvS 3 november 2003, nr. 124.957 en RvS 28 juni 2011, nr. 214.223; wat de hoorplicht betreft, zie onder meer RvS 26 maart 2003, nr. 117.575 en RvS 7 september 2005, nr. 148.602).

Verder kan het volstaan op te merken dat verzoekers betoog dat de Commissie van advies voor vreemdelingen hem niet daadwerkelijk heeft gehoord en dat de voorzitter zich ertoe heeft beperkt het dossier te lezen in zijn aanwezigheid, feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier – en meer specifiek het proces-verbaal van de zitting van de Commissie van advies voor vreemdelingen van 31 januari 2011 en het advies van deze Commissie inzake verzoeker van dezelfde datum – blijkt immers dat verzoeker in persoon is verschenen voor deze Commissie, bijgestaan door zijn raadsman, en dat hij wel degelijk werd gehoord door de voorzitter en de gelegenheid heeft gekregen bijkomende stukken voor te leggen. Zoals verweerder correct opmerkt, werd hem ook – na een uiteenzetting van de afgevaardigde van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken – het laatste woord gegeven. Er blijkt dat verzoeker die de Commissie in de Franse taal heeft kunnen toespreken bij zijn aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf een verklaring voegde dat hij een goede kennis heeft van de Franse taal, zodat ook niet kan worden ingezien dat verzoeker de bijstand van een tolk behoefde. Zoals verweerder verder terecht opmerkt, vermeldde de brief waarbij verzoeker werd uitgenodigd te verschijnen ter zitting van de Commissie van advies voor vreemdelingen dat hij, indien hij van mening was dat hij de bijstand van een tolk behoefde, een vriend die Arabisch spreekt of een Arabische tolk mocht meebrengen. Verzoeker zag er evenwel zelf van af zich ter zitting te laten bijstaan door een tolk. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen.

Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS